

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: nezl. **V. H.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 7. 2004, č. j. 63 Az 41/2004 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 2. 2004, č. j. OAM-418/VL-10-04-2004. Tímto rozhodnutím byla jeho žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť shledal, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v souladu se zákonem a na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“); konkrétně uvádí, že během řízení nebylo zohledněno, že se narodil již na území České republiky, kde žije ve společné domácnosti s matkou a otcem, kteří jsou rovněž žadateli o azyl. Otec stěžovatele: I. P., zvažuje uznání otcovství ke stěžovateli a rovněž uzavření manželství se stěžovatelovou matkou. Stěžovatel rovněž namítá, že splňuje důvody pro udělení azylu

podle § 13 zákona o azylu, případně pro udělení azylu z humanitárního důvodu. V neposlední řadě poukazuje na to, že dosavadním řízením nebyl zcela objasněn skutečný stav věci. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že považuje napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu se zákonem a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem) a v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (vady řízení před správním orgánem spočívající v nedostatečném zjištění skutečného stavu věci správním orgánem, když pro tyto vady měl soud správní rozhodnutí zrušit).

Ze správního a soudního spisu vyplynulo, že matka stěžovatele podala jeho jménem žádost o udělení azylu dne 3. 2. 2004, kterou odůvodnila tím, že chce, aby stěžovatel byl v České republice s ní; na Ukrajinu se s ním vrátit nechce, neboť tam není žádná budoucnost. Z pohovoru k důvodům žádosti o azyl vedeném s matkou stěžovatele pak vyplynulo, že o azyl pro stěžovatele požádala proto, že se narodil na území České republiky, kde se v současné době jako žadatelka o azyl zdržuje i ona. O azyl pak žádá ze stejných důvodů jako ona, tj. chtějí žít spolu s přítelem matky zde v České republice. Na Ukrajinu se vrátit nechtějí, neboť je tam těžké najít práci a jsou tam nízké platy. Žalovaný pak žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť stěžovatel neuváděl skutečnost svědčící o tom, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Proti tomu podal stěžovatel prostřednictvím své matky žalobu, ve které namítal, že se narodil na území České republiky a že jeho matka měla na Ukrajině problémy se svoji babičkou, u které bydlela a která byla členkou sekty s. J..

Pokud stěžovatel namítá, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a že mu měl být udělen azyl podle § 13, případně § 14 zákona o azylu, nelze se těmito

jeho námitkami zabývat, neboť je neuplatnil v řízení před krajským soudem, ačkoli tak učinit mohl; kasační stížnost je tak v této části nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Jen pro úplnost je vhodné též poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, uveřejněný pod číslem 388/2004 Sb. NSS, kde soud uvedl, že *udělení azylu rodinnému příslušníku azylanta podle § 13 odst. 1 zákona o azylu, je možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení azylu osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o azyl.* V daném případě však taková situace nenastala.

Namítá-li stěžovatel, že soud pochybil, když rozhodnutí žalovaného nezrušil proto, že se narodil na území České republiky, tak ani tuto námitku zdejší soud neshledal důvodnou.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle § 16 odst. 1 písm. g) citovaného zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. V daném případě matka stěžovatele jako jeho zástupkyně v podané žádosti o udělení azylu žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohli být na Ukrajině pronásledováni z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu neuvedla a naopak uváděla převážně ekonomické důvody. Žalovaný tak nepochybil, pokud žádost stěžovatele zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Pouhá skutečnost, že se stěžovatel narodil na území České republiky matce, která má ukrajinskou státní příslušnost a dle jejího sdělení otcem stěžovatele je moldavský státní příslušník, není azylově vůbec relevantní.

Jiná situace by nastala, kdyby byl alespoň jeden ze stěžovatelových rodičů státním občanem České republiky, anebo byli-li by rodiče stěžovatele osobami bez státního občanství a alespoň jeden z nich by měl trvalý pobyt na území České republiky. V takovém případě by podle § 3 zákona ČNR č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, stěžovatel narozením na území České republiky nabyl státní občanství České republiky. V tom případě by ale nebylo třeba žádat o azyl.

Rovněž námitky stěžovatele, že žije ve společné domácnosti s matkou a otcem, kteří jsou žadateli o azyl a otec stěžovatele I. P., zvažuje uznání otcovství ke stěžovateli a uzavření manželství se stěžovatelovou matkou, nejsou azylově podstatné. Navíc za situace, kdy je zdejšímu soudu z úřední činnosti známo, že kasační stížnosti proti zamítavým rozhodnutím krajských soudů ve věci azylu obou stěžovatelových rodičů nebyly úspěšné, neboť kasační stížnost stěžovatelova otce byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, sp. zn. 6 Azs 349/2004 odmítnuta a kasační stížnost stěžovatelovy matky byla rovněž odmítnuta a to usnesením ze dne 2. 11. 2005, sp. zn. 1 Azs 177/2004.

Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění žádného z tvrzených důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) ani b) s. ř. s.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu